

Изабо. Въ заточение желяеше да ма прати.—

Талботъ. За да изпълни народна та воля.—

Изабо. Проклетия да стигне и мене, ако му опростя сгрѣшено то, прѣди да царува въ бащиния та си.

Талботъ. Прѣди да жертвувате честъ та на майка му.

Изабо. Вие слаби души, не знаете што може да направи едно обидено, майчено сърдце. — Азъ любя тогози, който ми направи добро, и мразя оногози, който ма бесчести, ако и да бѣде собственний ми синъ. Негово то съществуване ще опропастя, защото оскверни майчинити си поли, които са го носили. — Вие, що сте изявили войната на сина ми, нѣмате право и никакво основание за да го опропастявате. — Що лоше ви причини Карловий мечъ, та сте вѣстанали върху му? Кои длѣжности прѣстъпни той? Васъ нищо не ви кара за опропастяване то му, освѣнъ ваша та глупава завистъ.—

Талботъ. Карлъ добръ знае, че вие ся стараете за отмъщение.—

Изабо. Слабодушни вие хора, колко ви прѣзирамъ, за гдѣто лѣжите както себе си, тѣй и свѣта. Прострѣли сте безсрамно грабителни ти рѣцѣ, къмто тѣзи Франция, гдѣто нѣмате право нито за една стѣпка земя. — И този Херцогъ продава немисленно отечеството си, наслѣдие отъ славни ти праотци — продава го на държавний неприятель, и на чуждий господаръ.— Прѣструвание то прѣзирамъ азъ, и както съмъ, тѣй ма гледа и око то на свѣта.—

Бургундъ. Наистина вие задържахте славата съ енергия.—

Изабо. Азъ притяжавамъ страсти, гореща кръвъ, както всякоя, и дойдохъ като кралица да живѣя въ тѣзи земя. Трѣбва ли да ся прѣдамъ на скръбенъ плачъ, защото клетвата иа съдбата ми рѣши, та ся слѣпи зелената ми младостъ съ единъ полулудъ съпругъ? Повече отъ живота си обичамъ свободата, и този, който мя ранява. — Но защо да ся прѣпирамъ